

KIS VASÁRNAPI ÚJSÁG.

KÉPES HETILAP

(AZ IFJUSÁG SZÁMÁRA.)

Második évfolyam.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR: egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

A bácsi meg az öcsese.

(Elbeszélés.)

Vasgereben-től.

(Vége.)

A fiu elhallgatná biz azt akármeddig; de minthogy úgy mutatkozott a dolog, mintha a szentírást az ő fejére akarnák magyarázni, szinte félt a végétől, midőn neki tanítást adnak, most fele-takaróval is beérné, a milyen melege van a tollas ágynemű közt, ha elgondolja, hogy van ok, a miért reá rezzentsenek.

— Bizony fiatal legényke voltam, — kezdi újra a kapitány, — midőn hadnagygyá lettem; az igaz, nem kellett a nyilásra sokáig várakozni; mert ha egy granát vagy egykartácslövés sorainkba vágott, dült előtte az ember, és ha éppen a tisztnek szaladt a golyó, azon is csak úgy fogott, mint bármely közlegényen!

— Ez már háboru, bácsi?

— Már mikor ágyuznak, kedves öcsém, és az ágyut az embernek tartják, az már háboru.

— Aztán, bácsi, jajgat az olyan, a kit meglőnek?

— Ha még ráér élni, — olykor biz az

elbődinti magát, — mert a jajgatás nincsen eltiltva! . . hanem hallgasd csak, mi történt velem, midőn hadnagygyá lettem. Hadnagymat az ütközetben úgy szétvágta mellett egy ágyugolyó, hogy az ítélet napjáig nem tudom, miként szedegeti össze magát; elég az hozzá, helyette én lettem hadnagygyá. Örömben alig fértem meg a bőrömben, és szerencse, hogy a dolmány keményen be volt gombolva rajtam, különben szétmentem volna az örömtől; csak hogy ezen öröm kevés ideig volt tartós.

Dolog annyi volt, mintha a háborút úgy vettük volna ki árendába, hogy a mi három esztendőre való, azt mi félesztendeig akartuk volna elvégezni, — tehát majdnem mindig verekedtünk. Ennek örültem én, tudtam, hogy a vitéz embernek most lesz aratása, azért a hol elül kellett menni, én voltam legelől, — elszárván magamat, hogy vagy az ágyuk között veszek, vagy fölviszem dolgomat a meddig csak lehet.

— Ejnye, bácsi, — okoskodik a fiu, — hát mért nem lett generális?

— Azt is megmondom, öcsém, — válaszol a kapitány, — legalább megtudod, hogy az Istennek is sok köze van az emberek dolgához; most, mikor a katonamesterség legjobban ment volna, s én az előmenetelre

száz alkalmat találhattam, az Isten keze hajamnál fogva tartóztatott vissza.

— Hogyan, bácsi? — kérdi a fiu fölülve az ágyban, a nagy kíváncsiság nyugtalanán tévén.

— Éppen azt akarom megmondani, öcsém, — beszéli a kapitány, — mert midőn az ellenség városában éjszakáznánk, éjjel lárma kerekedik, mire én is lóra kaptam, jól gyanítván, hogy az ellenség rajtunk ütött, a mi annál rosszabb volt, mert a lakosság is ellenünk zúdult, és majdnem félálomban agyonvert bennünket, csak hogy én mégis jókor észrevettem a dolgot, és a sötétben kardomat kapván, csákó nélkül rohantam a lovakhoz, s nyergeletlen lovon vágtattam az utcára, kardommal nyitván magamnak utat.

Embereink szerencsésen összeverődtek még, és mire kivilágosodott, már az ellenséget megugrattuk, és csak azokkal vívódtunk, kik a városban szorultak. Én és embereim valóságos mézszárlást vittünk véghez, és valóban esodálatosan nézhettem ki födetlen fővel és nyergeletlen lovon; de a főtisztek annál inkább reám ismerének, és az ezredes háromszor megveregeté vállam, mi engem méginkább föltüzelt, s egy rohanó tömeg után vágtattam, hogy egy kapu alatt megnyomhassam őket.

Észrevettem, hogy a lakásokból is tüzelnek rám, s azért midőn a kapunak rohanék, föltekinték az emeletre, honnét egy vén ember valamit rám akart önteni, mire én fejemet hirtelen lehajtam, és azon pillanatban érzem a forró levet, mely fejemre loccsant, s én eszméletlenül rogytam le a lóról.

Keserves hat hónapig nyögtem a kórházban, agyam kopasz lön, és még elég szerencsés valék, hogy ilyen olcsón megszabadultam; de a hathónapi kín alatt ráértem gondolkozni azon, hogy ilyen csapást miért eresztett rám az Isten, hogy alig husz-éves koromban megkopaszodtam, mint valami hatvan éves ember.

— Ejnye bácsi . . . ! — szól közbe a gyerek.

— No, mit akarsz mondani, öcsém?

— Azt, hogy nem jutott eszébe az az öreg szappanos, kinek a haját úgy megrázta egyszer!

— Itt van ni, lám, nekedis az jutott eszedbe; mondja a kapitány, — hát még nekem! — ebből aztán láthatod, kedves öcsém, hogy ingyenben nem garázdálkodhatik senki, s ha valaha valakivel csúfot tettél, — eljön a fizetőnap vagy előbb vagy utóbb.

A fiu a tanításnál megint a takaró alá huzódott, mert a bácsi mindig úgy értette, mintha neki is valami köze volna hozzá, azért a fiu tünődni kezdett, hogy a bácsi talán mégis tud valamit.

— A biz úgy van, öcsém, — folytatja megint a kapitány, — hat hónap alatt sok viz elfolyt a Dunán, a háborúnak is vége lön, s én úgy jártam, mint a hal, mikor a partra vetik, levegője nincsen, szuszogni alig tud, — én pedig háboru nélkül nem mehettem ellenségre, s így hat hónappal annyit késtem, mintha hat esztendőt késtem volna, tehát messze elmaradtam én a generálisságtól.

Azonban megint kiütött a háboru — s én alig vártam, hogy könyökig vájkalhaszak ellenségben, kerestem a veszedelmet, csak hogy megmutassam vitézségemet, s oda is mentem, a hova nem küldtek; így mentem én egyszer közel egy ellenséges sánczhoz, melyre a mi gyalogságunk följutni iparkodott; ámbár ha egy embert föleresztett az ellenség, azon egyért tiz is meghalt addig.

Ide menjünk! gondolám magamban, leugorván a lóról s a gyalogság közé keveredvén, mely közül hamar előre furakodtam, és mintha a sors is könnyebbitett volna az uton, az előttem levőket mind ellődözték utamból, s én a sánczoldalon szépen előre haladtam.

Markomban a dicőség! gondolám magamban, egy szempillantásra hátra tekintve, hogy példámat követik-e? s minthogy a gyalogság méginkább rohant, látva, hogy a huszár is megteszi azt, a mit a baka, el-lepték a sánczot, s én az utánam jövőnek puskacsővét is megfogtam, hogy könnyebben jöjjön; de ezen pillanatban két ember is megkapaszkodik a puska-agyban, én nem bírák kettős terhet, a puskacső megcsuszamodik, s az éles szurony mély sebet vág a tenyeremen, melylyel a fegyvert még mindig tartani akartam.

Még mielőtt a sánczra érhettem volna, sebemnek patakzó vére megállított, s én sebesülten megint a kórházba jutottam.

Tenyerem majd szétvált, s épen a jobb tenyerem, melyre legtöbb szükségem volt, s én elkéserevésemben oly békételen valék, hogy majdnem istenkáromlóvá lettem, hogy a sors éppen dicsőségemnek kellő közepén állít meg, és miért? . . .

— Tudja, bácsi, miért? — kérdi a fiu megint főlegyenese. —

— Na, eltalálnád-e?

— Persze, hogy eltalálom, — mondja a fiu; — nem emlékszik bácsi, hogy az öreg szappanosnak a tenyerébe csapott a vonalzóval?

— Igazad van, nekem is az jutott eszembe, s ámbár főhadnagysággal tisztelték meg, de csak keményen éreztem én, hogy a sors nagyon nyomomban van, mikor egy lépés hiányzanék a nagyobb dicsőséghez, utamat állja, mintha mondani akarná: megállj, adósom vagy, fizess meg egy régi bűnért, — s az én dicsőségem megint csonka marad. Azért tanuld meg, kedves öcsém, hogy békét hagyj az embereknek, mert boldogul okoskodik, a ki azt hiszi, hogy más nem látja, holott aztán úgy jár, mint a kutya, mely a fazékba dugván fejét, mert ő nem lát senkit, azt hiszi, hogy őt sem látják, — míg a szolgáló végig nem nyújtóztatja rajta a fazékszedő botot, és az igazságot visszaméri neki.

Már másodszer huzódott vissza a fiu a takaró alá, a bácsi nagyon példázgat, hátha valaminek szagát érzi, s a fiu úgy érezte, mintha a maga levében fölne, a bácsi meg rakná alá a tüzet, — csak már az anyja észre ne vegyen valamit.

A kapitány mindig engedett egy kis időt a tünődésre, — hadd ázzék egykissé az ifjúúr, talán majd mégis kienged belőle az a kis folt, mi eddig a kényességtől a lelkébe kapott. — Egy kis várakozás után aztán megint az elbeszéléshez fogott.

— A kétszeri csapással valahogy csak kibékültem, és a közbeesett béke után annál inkább örültem az ágyuszónak, mely a békéből fölriasztott bennünket, és jó lovam repülni szerettem volna a sok huszár előtt, kik a merre mentem, jöttek utánam, mint a daruk, s én hittem, hogy bátorsá-

gom végtére is bevezet azon a nagy kapun, hová csak a legjelesebbeket eresztik.

Nagy becsületnek tartottam, hogy a hol ember kellett a gátra, rendesen az én szakaszomat szólították, s egy kemény ágyuzás alkalmával megint jött a parancs, hogy a francia gyalogságnak egyik zászlóalját szórjuk szét, s én oly vigan mentem a halállal szemközt, mintha lakodalomra lennék hivatalos.

A legénység jókedvvel jött, az ezredes megmondá, hogy a magyar becsületet ott ne felejtsek a francziák előtt, s a ki ott hal meg, ne busuljon, mert dicsőségét száz meg száz mértföldre viszi az ellenség, s ott is kikél, mint az a mag, mit a madár szájában viszen el, és ha elhullatja, még a háztetőn is megered.

Tudtam, hogy olesóért nem adják a dicsőséget, biztattam a jó fiukat, kik betegség nélkül fognak ma meghalni, de nem is tágitottak. Holott három-négy tiszt holtan rogyott le a lóról, midőn a francia gyalogság kétszer tüzelt reánk.

A fiu megint felegyenese. — A harcnak izgalma fölveré nyugalmit, és majdnem reszketve várta a folytatást, melylyel a bácsi nem késett sokáig.

— Hát aztán? — kérdi a fiu.

— Aztán pedig a ki még elevenen maradt, rohant a gyalogságra, mely nekünk tartá a szuronyt, hogy a kit a golyó meg nem talált, a négyszög előtt haljon meg a szuronytól, csak hogy ekkor már nem lát az ember, édes öcsém, a ló is megbódul, s az én szürkém érezvén két oldalról az aczelsarkantyút, oly magasan ugrott velem, hogy a négyszögbe élve berohantam.

— Hát aztán? — sietteti a fiu kapitány bátyját.

— Aztán szétvertük a csapatot, s én azon véresen siettem a hadtestparancsnok elé, kinek sátora körül kötélszál volt, hogy valaki a sátornak ne rohanjon sötétben, s én még szinte örültem, hogy ez a kötélszál ott van, legalább a hadtestparancsnok előtt is megugrathatom a lovat, mely a győzelembe vitt ma.

A helyett, hogy a nyilásra kerültem volna, újramegugrattam a lovat, mely azonban a hátulsó lábával a kötélszálban megakadván, oldalt dült velem, s a bal lábam

épen a czombomban rögtön ketté törött. Itt lett vége, kedves öcsém, az én katonaságonak, — ezen pillanattól fogva lóra nem ülhettem, s mai napig érzem ennek kínját, valamint még az is eszembe jutott. . . .

— Tudom már, mi jutott eszébe a bácsinak! — kap a szóba a fiu.

— Bizonyosan az, a mi nekem!

— Az öreg asszony jutott eszembe, kit bácsi a kötéllel elrántott.

— A történetnek itt a vége, öcsém, több nincs hozzá; — mondja a kapitány némi megilletődéssel, mire az anya sem tudá könyeit tartóztatni, hanem hogy ne lássák, elment az oldal-ajtón, a kapitányt egyedül hagyva a fiuval, — kinek még azt mondja a bácsi:

— Látod, öcsém, azért nagy az Isten, mert a leggyarlóbb emberre is ráér vigyázni, és a gyerekeknek gyerekkori pajkosságát emberkorában is visszafizeti, mint nekem; azért az én példámon tanulj meg jókor, hogy másoknak békét hagyj, mert az lesz legnagyobb szerencséd, ha minélelőbb megbüntet az Isten: hisz a későbbi büntetés még keservesebben fájna, mint tán a mostani.

A fiu harmadszor döbönt meg, és már ismét a takaró alatt volt, mintha a bácsi története után az ő története kezdődne.

— Fáj még a tenyered? — kérdi a fiut a kapitány.

— Fáj! — mondja a fiu, bátyjára nézve, mintha meg akarná tudni a gondolatot, mely e kérdést szülte, hogy az a részvét, vagy a példa miatt történik-e mostan?

— Hiszed-e, hogy e fájdalmat megérdemletted valamiért?

— Nagyon megérdemlettem, bácsi.

— Tehát valamit olyat tettél, a mit az Isten is meglátott. . . .

— Nagyom hamar meglátta, bácsi, — és most már a bácsinak is megmondom.

— Ember vagy, öcsém, — most már lesz belőled valami; mert én tudom, mily nehéz a megbánás, — ez olyan, — mint a példaszóként: könnyebb elesni, mint fölkelni, — s én most szintén megvallom, hogy láttam, midőn azt a négylovas kocsist homlokodon dobtad.

— Aztán a bácsi nem árult el anyámnak?

— Most látom, hogy azt kár lett volna tennem.

— Igen, kár lett volna, . . . — mondja a fiu, bátyjára nézve, — akkor méginkább elvadultam volna; de ma sokat tanultam bácsi, — és ugy-e, még lehetek katona?

— Ugy megérdemled, öcsém, hogy huszár légy, — és ha már én nem lehettem generális, te még az is lehetsz, áldjon meg az Isten!

Mulandóság képe.

Csupa felleg az ég,
Terhes, setét felleg,
Sűrűn hulladoznak
A nehéz hópelyhek.
Felhő-sírba van a
Fényes nap is téve . . .
A beborult ég a
Mulandóság képe.

Erdő, mező, minden
Kipusztult, kihalva;
Egy csepp fű- s virágszál
Sem zöldell most rajta.
Gyászos hószemfödél
Terült a vidékre . . .
E gyászos vidék a
Mulandóság képe.

Pacsirta, fülmile,
Vagy más madár-ének
Elnémult, kiveszett
Vagy más tájra tévedt,
Csak a fergetegnek
Sír halálnyögése . . .
E bús fergeteg a
Mulandóság képe.

Városov Mihály.

A gyémánt-ruca.

— Mese. —

Irta: Bóltresz Ferencz.

(Vége.)

Midőn a fiú erre felébredt, felköltötte szolgáját, s bátran neki vágatott a tengernek, és a szolgálta utána; de a szolgálta kétségbe volt esve: „Jaj! jó uram, mi most úgy elindultunk, soha meg nem látjuk a napnak arany sugarát.“

Már jókora távolságra haladtak, mert a part el kezdett tünni szemeik elől, a lovak sem bírták már az uszást; a fiú tehát egy almát dob a tengerbe, s mindjárt ott termett a hid, hol megpihenhettek. Így folytatták az utazást; még kétszer kellett nyugodni, s harmadszor már partot értek. A fiú mindjárt elindult a kert felé, s midőn oda ért, senkit sem látván a kertben, bátran belépett. De az ösvény nemsokára kétfelé ágazott; a fiú tehát felmászott egy fára s onnan körülnézett. Hát látja, hogy valami úgy sugárzik feléje, mintha egy második nap lövellte volna fel sugarait a földről. Elindult tehát arra, s ment, míg végre elért a fénylő pontig, s midőn oda érkezett, látja, hogy az nem egyéb, mint egy tó, mely úgy fénylik, hogy alig lehet ránézni. Egyszer csak a tó közepén egy még fénylőbb pontot lát megmozdulni, — és ez nem volt egyéb, mint az annyi ideig keresett gyémánt-ruca.

Erre a fiú rögtön rákezdé:

„Jero édes kis ruczám,
Szebb hazába viszlek ám;
Jobb lesz ott a te dolgod,
Mint e kertben kotornod.“

És a rucza oda repült a fiúhoz, a fiú pedig fölkapta és elszaladt vele visszafelé. El is ért szerencsésen a kerítésig, hanem midőn azon átmászott, a rucza hozzá ütődött s olyat kiáltott, hogy az egész kastélyban meghallották; mindjárt ott termettek a kertészek, — megfogták a fiút s vitték a király elé. Midőn a király meglátta a fiút, haragosan kiáltá: „Hát te semmirevaló, hogy merted ellopni a gyémánt-ruczámat?!“ — „Hogy ne mertem volna, felséges királyom, mikor:

„Én voltam anyámnak
Szerencsésebb fia,
A kit hetediknek
E világra hozta.“

„No ha olyan szerencsés gyermek vagy, — mondja a király, — amott van, látod, egy kőszikla, abban lakik egy óriás; ha te azt akár élve, akár halva kézre kerited: tied lesz a gyémánt-ruca, s még ráadásul szép leányom és felekirályságom. Az az óriás legszebb gyümölcsfámról minden éj-

jel leszedi a gyümölcsöt, s szeretném, ha véget vehetnék garázdálkodásának.“ A fiú felelé: „Jól van, felséges királyom, ha életembe kerül is, próbálok egyet.“ A kertészek tehát elvezették a fiút ahhoz a fához, aztán eltávoztak.

A nap éppen utolsó sugarait lövelte vissza a szegény fiúra, ki szomoruan ott feküdt a fa alatt és nemsokára mély álomba merült.

Álmában megjelent édes anyja, s ezt mondta: „A miért szót fogadtál nekem, azért most is elküldött a Mindenható hozzád, hogy segítsek rajtad. Az igaz, az óriásnak te annyi vagy, mint neked egy egér, — de azért ne félj tőle. Ha annak az óriásnak a jobb karját megszorítod, mindjárt elájul, s egy negyed óráig fel sem eszmél; a többi a te dolgod.“ A fiú erre felébredt, de még hire-hamva sem volt az óriásnak; járkálni kezdett tehát fel és alá, és egy fa alatt egy nagy kötelet pillantott meg, melyet a szolgák ott felejtettek. Fogta a kötelet és a fa alá vitte, mely alatt az óriást kellett várnia.

Nemsokára valami neszt hallott, a mely mindig közelebb, közelebb hangzott, ő tehát arra az oldalra állt, a hol az óriás jobb-ját közelebb kaphatta. Az óriás meg is jelent; iszonyu termetétől visszarettent egykissé, hanem összeszedte minden bátorságát, s mielőtt az óriás észrevette volna, megragadta jobb karját és erősen megszorította, mire az óriás eszméletlenül elterült a földön. Ő is szaladt a kötélért és az óriást úgy megkötözte, hogy midőn feleszmélt, mozdulni sem bírt.

Hajnaltól már jöttek a szolgák, hogy elvigyék a szegény fiú holttestét, mennyire bámultak tehát, midőn a helyett a megkötözött óriás ötlött szemökbe! A szolgák egyike tüstént futott a királyhoz, megmondani, hogy az óriás meg van fogva. Midőn a király azt hallotta, mindjárt fölkel s kiment a fiúhoz; ez pedig eléje sietett és mondá: „Ime, felséges királyom, a rám bízott teendőt elvégeztem; kérem tehát feliségedet, hogy az ígért jutalmakat adja meg, mert nekem mielőbb haza kell menni.“ Erre a királynak nem volt mit tenni, mint a gyémánt-ruczát, a szép királykisasszonyt és felekirályságát átadni a fiúnak.

De a fiú azt mondta: „Nekem nem kell felekirályságod, hanem ha pénzt akarsz adni, elveszem.“ A király ebbe is szívesen beleegyezett. Azután a sok pénzt felpakolták hat szekérre, mely más uton vala elszállítandó, — a fiú pedig azon uton melyiken jött, elindult visszafelé jegyesével s a gyémánt-ruczával. Midőn a tengerhez értek, ott találták az öreg szolgát, ki gazdájára várakozott, s most vigau neki vágattak a tengernek: elül a fiú, utána a jegyese s hátul a szolga. Most is háromszor pihentek a három almával, s szerencsésen a tulsó partra értek.

Midőn atyja meglátta érkező fiát, eléje sietett és megölelte őt is, jegyesét is, — a fiú pedig a szobában eleresztette a gyémánt-ruczát, mely örömeben, hogy ismét szabadon járhat, akkorát kiáltott, hogy az egész ház rengett bele, — mire az öreg úr visszanyerte beszélő-tehetségét. A fiú pedig elbeszélte mindent, mi utazása alatt történt vele, s elmondta, hogyan nyerte el a királykisasszonyt s mennyi pénz érkezik nemsó-kára. A lakodalomra a királykisasszony szülei is megérkeztek, s olyan lakzit csaptak, hogy hetedhét országra szólott a híre!

Az öregebb két fiúról pedig soha semmit sem hallottak; talán még most is keresik a „gyémánt-ruczát.“

A rabszolga álma.

— Longfellow. —

Feküdt a földön, melyen aratott,
Sarlóval kezében;
Melle kitárt, dús haja temetve
A forró fővényben.
Hazáját újra látja almának
Aranyos ködében.

Folyik álma birodalmában a
Pompás Niger messze;
Emelkedik a sik pálmái közt
Ismét egy nagy cserje.
Csengotyűszót hall, jó a hegyről a
Karavánsereg le.

Áll a fekete arcú királyné
Gyermek köreiben;
Körülveszik ezek őt, aztán

Csókolják gyengéden. — — —
... Köny folyik az alvónak szeméből
S ég az a fővényben.

Előterem lova sebesen a
Niger folyam partján;
Zablája aranyláncból áll, fülel
Az ő csatahangján.
Szökell a rabszolgának fegyvere
Lovának oldalán.

Repülnek, mint a veres zászló, a
Flamingók sebesen;
Reggeltől estig űzi azokat
Tamarind-völgyeken.
Habzik a tenger a szélben, bámul
A gunyhó-födelen.

Hangzik éjjel oroszlanordítás
S hienák bögése;
Zúzza a vízló a nádat, csereg
A folyó ömlése.
Távol pergő dobhoz hasonló e
Remek álm képe.

Miriád nyelvén kel a vadaknak
Szabadság-lármája;
Hirdeti ezt vadul a pusztának
Fergeteg-zúgása. — — —
Felébred a rabszolga, felkaczag
Öröm-rivalgás.

Nem érzi még az ör korbácsait,
Nincs még a nap kelte;
Álma birodalmában hever még
Élettelen teste.
Lelkén nincs bilincs, a szolgaságnak
Szenynyétől még mentve.

Sallay Rózsa.

A boldogság lakhelye.

— Németből. —

Vándorolt egy bölcs férfiú
Ötven évig régesrégen;
Fel akarta találni a
Boldogságot mindenképen,
Vajjon hol találhatja azt,
Hol, oh melyik égöv alatt?

Ah, de sehol, sehol sem volt
Föllelhető, mit kerese,
S a hosszú fáradságtól már
Terhére vált az élete,

Sötét erdő rejtekében
Járt-kelt böles öregünk végre;
Távairól már a fák között
Templom-ajtó tűnt szemébe.

Néma csendességgel ment a
Vándor a szentegyház felé,
Amelynek ajtaja fölött
E meglepő pár sort lelé:
„Itt nincs sirás, nincs fájdalom,
De boldogság és nyugalom.“

„Oh éltem legszobb órája,
Tehát mégis fölletelek;
Édes mennyei boldogság,
Tehát itt a lakóhelyed!“

Igy szólt a böles és kinyitja
A szentegyháznak ajtaját;
Örömmel telt el kebele,
S a templom közepén megállt.

És mi történt ott, mi történt?
Melynek ellentállni nem birt;
Félelem szállta meg lelkét...
S mit látott? Egy setétes sírt.

Rohács Ede.

Pusztai iskola.

(Képpel.)

A városban, no még a faluban is könnyű
dolog elsétálni az iskolába, különösen an-
nak, a ki jó pajtása a betűnek meg a szá-
moknak; de hát a pusztán, hol a szétszórt
tanyák annyira vannak egymástól, hogy az
egyiktől a másiknak csak a tetejét láthatni,
és e tanyák apró serege számára csak egy
iskola létezik! Biz ott — minthogy az isko-
laépület nem járhatja be a tanyákat — a
Pistikának meg a Juliskának jókor el kell
indulnia, hogy a csengetyűszóra odaérjen.
Ez a vándor-utazás is csak megjárja jó idő-
ben, — de télen? Hej, télen nagy urak az
olyan pusztai iskolások, mert olyankor nem
a „saját alkalmatosságukon“, hanem sikamló

szánon mennek iskolába, hol a tanító bácsi
már ott várja az érkezőket az ajtóban.
Persze a Pistika, meg a Palkó, meg a Misi,
meg a Jancsika, meg a Rózsi, meg a Terka
a könyveken kívül egy kis „harapnivalót“
is visz magával a kendőben, vagy a kosar-
kában, mert hát csak estére jön el érttök a
szán, a tanító bácsi konyhája pedig szűk
arra, hogy a tüzhelyen még az apróságok-
nak is főzzenek. Azaz nem a konyha szűk,
hanem a kamra nincs tömve-dugva, aztán
meg senki sem kívánhatja, hogy a tanító
bácsi szellemi táplálékon kívül még testit
is osztogasson, s kalácscsal, pecsenyével csa-
logassa a tanulókat.

Afrikai vendégség.

(Képpel.)

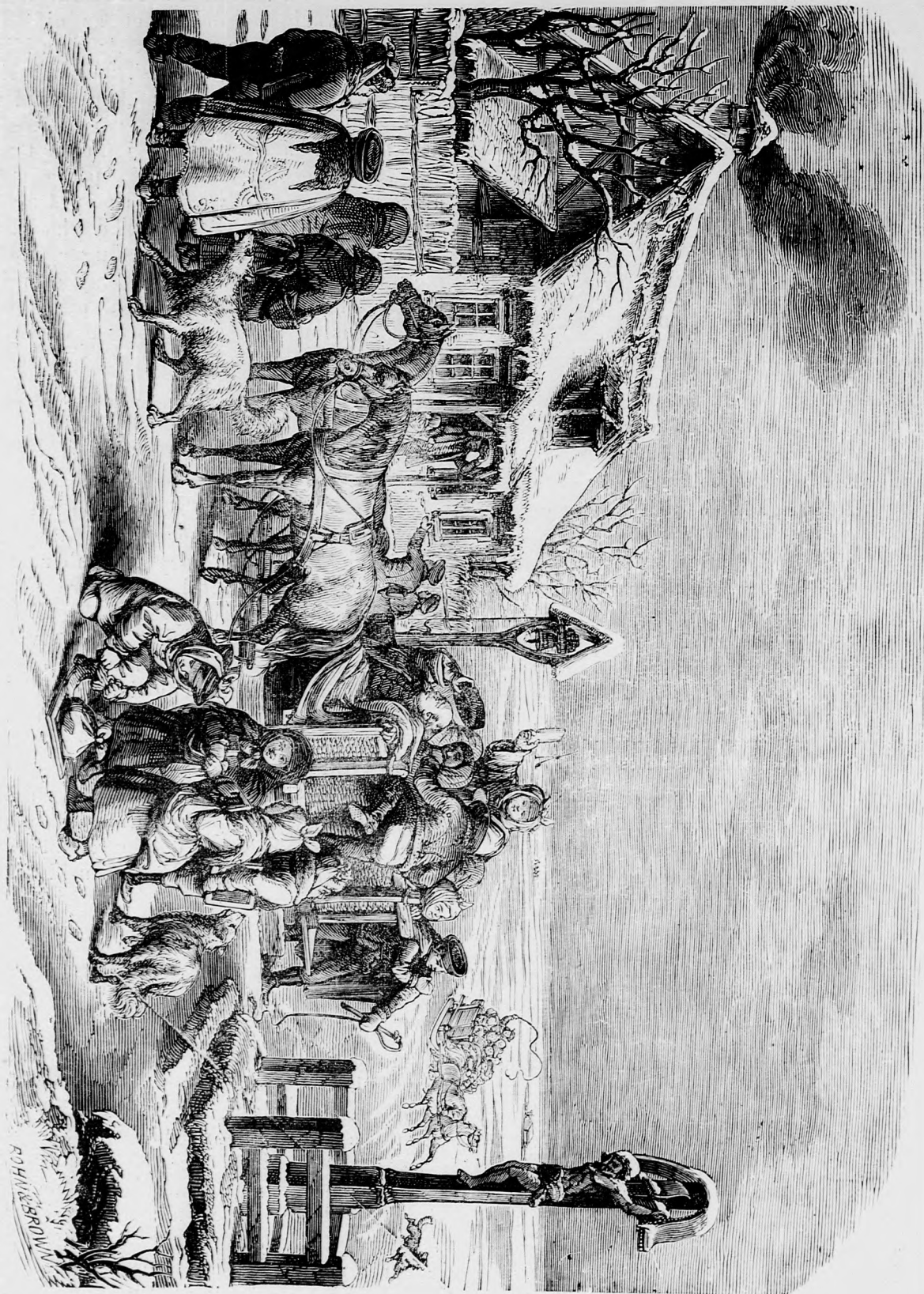
Kedves olvasóink közül kétségkívül so-
kan láttak már állatséregletet, melyben
tanui lehettek annak, hogy az ember szel-
lemi fensőbbsege által mennyire képes
megzabolázni, megszelidíteni a legvéreng-
zőbb természetű fenevadakat is. A sivatag
királya, az oroszslány, oda simul lábaihoz,
a hiéna, farkas, sat., engedelmes ebként
teljesíti parancsát. De a legmerészebb mu-
tatványok közé tartozik, midőn az állatsze-
lidítő különféle, egymás iránt ellenséges
indulattal viseltető állatoknak egy tálból
nyujt lakomát, s az ilyen „afrikai vendég-
ség“-et látva, bizony önkénytelenül azt
gondoljuk, hogy: „köszönöm, nem kívánok
belőle!“

Alvó matrózok.

(Képpel.)

Hosszu utja után a hajó kikötött, s a
matrózok annyi hányattatás után szilárd
földet éreznek talpuk alatt. Sietnek is elsza-
badulni a hajóról, hogy egy nagyot mulas-
sanak; pénzök van, s az olyan kikötő-váro-
sokban nem hiányzanak helyiségek, melyek
kizárólag a tengerészek mulatóhelyei gya-
nánt szolgálnak. A jó pohár bor, vagy egy
ital grog mellett kedélyes beszélgetés közt
ölik el a napot, s ha aztán egyiknek vagy
másiknak, avagy az egész mulató kompá-

PUSZTAI ISKOLA.

Afrikai vendégség.

niának meg talál ártani a „sok a jóból“, — arra az esetre is gondoskodott az élelmes csapláros, berendezvén példását „éji szálásnak“, a hol minő kényelmesen pihennek meg a napi fáradalom után a matrózok, azt nem írjuk le, hanem a ki kíváncsi rá, nézze meg a mellékelt képet. Tudom, hogy nem kívánczik oda!

A „nagy medve.“

— Észak-amerikai rajz. —

(Vége.)

Meg volt zsibbadva az ijedtségtől. — Övéinek segítségére akart rohanni, de nem tudott megmozdulni. Több lövést nem hallott. Atyja talán már elesett? Anyjára, testvéreire gondolt; ekkor láng tört elő a háztetőn. Majdnem eszméletlenül lerogyott. A lobogó láng világánál tisztán látta a borzasztó jelenetet.

De a lángok fényénél az ő alakja is látható lett. A mint észrevették, néhány indián feléje rohant. Felemelkedett. Szökésre nem gondolt; az kivihetlen lett volna, hanem arcához rántotta a még mindig kezében levő fegyvert. Egy lövés hangzott, s a vörös alakok egyike összerogyott. Egy másodikat, ki hozzá közeledett, a puska agyával ütötte le. Már harmadik ütésre volt emelve fegyvere; ekkor karját megfogták, egy tomahawkot látott feje felett villámlani, s két villogó szem volt az övéire irányozva. Sikoltás tört elé kebléből; de a tomahawk lassan leereszkedett, s a kéz, mely karját fogta, engedett; csak a sötét csillogó szemek nyugodtak éppen oly mereven arcán. Egy másik vad feléje rohant, de az előtte álló visszalökte.

— Ő az én foglyom, — mondá parancsoló hangon egy magas sugár alak, mely még mindig mozdulatlanul Mari előtt állott.

— Senki se nyuljon hozzá, — folytatá. A nagy medve tartotta fel karját, mikor már ütésre volt emelve. Ő a nagy medvéé.

Az égő ház lángjai mindig magasabbra csaptak fel.

— Hatalmas Isten! hol vannak szüléim? hol vannak testvéreim? — kiáltá Mari s

minden veszélyt feledve, az égő háznak akart rohanni.

— Maradj, — mondá karjánál tartva a sioux angolul. — Szüleid meghaltak, testvéreid meghaltak; a lángok felemésztk testeiket.

Mari hangosan felsikoltott. Ki akarta magát szabadítani, de nem volt ereje.

— Maradj, — ismétlé az indián. — Az erdő nagy, a síkság nagy és a folyó messze van. A fehér arcoknak s törzsöm harcosainak elég helyük lett volna ott egymás mellett vadászni. Azon vidékről, melyet törzsöm atyái birtak, elűztek, s más helyet jelöltek ki számunkra. Onnan is kiszorítottak a fehérek, s tovább vonultunk, mert a nagy szellem haragudott reánk. A fehér emberrel békében akartunk élni, a folyó partján kelepceket állítottunk, s vadásztuk a bivalyt, mely mindenki számára van teremve; és a fehér ember, kit atyádnak mondasz, törzsöm két fiait orozva lelötte, és zsákmányul hazavitte a mi az övék volt, testüket pedig ott hagyta a farkasoknak és madaraknak. A fehér embernek meg kellett halni; és meghalt. — A nagy medve megboszlta testvéreit. A fehér ember wigwamjában senki sem fog lakni, s neme el lesz feledve. — Csak te vagy még életben, s neked is meg kell halnod.

Csipőjén a megölteknek még véres skalpjai csüggöttek.

Mari nem tudta többé, mi történi vele; eszmélete elhagyta, mikor magához tért, meg volt kötözve. Az éj borzalmi és fájdalmi által sokkal jobban meg volt hatva kedélye, mint hogy a maga életéről gondoskodott volna. — A halál csak jótéményül tünt föl előtte.

A sioux-k lovai közel legelésztek. Főjük, a nagy medve, egy magas karesu, mintegy 30 éves ember, felfogta a megköttözött leányt, s mintha ránézve csak könnyü teher lenne, oda vitte, hol lovaik voltak. Egyre felkapott, azután Marit maga mellé emeltette, egy karjával átölelvén, fenttartotta s elnyargalt. A többiek követék. Mari az uton többször elvesztette eszméletét, kimerülve az éj eseményei által. A főnök sötét szemei szünetlenül rajta nyugodtak.

Majdnem este volt, midőn a sioux-k telepjüket elérve, megálltak. Marit levették a lóról, s bevitték egy magánosan álló wigwamba. Kötelékeit nem oldották fel. Az ajtóban két harcos állott őrt. A szerencsétlen leány utoljára elaludt, daczára félelmének és fájdalmának. Nagyon jól tudta milyen kínos halál vár reá, ha elítélik; legkisebb reménye sem volt.

Mikor megvirradt, több harcos jött hozzá, ételt és vizet adtak neki s azután a falu elébe vezették, hol a törzs harcosai össze voltak gyűlve. Közülült a nagy medve s nyugodtan szegezte reá tekintetét. Mellette ült a többi főnök.

— Atyja megölte testvéreinket az erdőben; lelkeik boszuért kiáltanak, — mondá egy harcos. A leánynak meg kell halni.

— A fehér leány megölte két harcosunkat, — mondá egy másik. Kezeim látom a sioux-ok vérének. E vért csak halála moshatja le. Meg kell halnia.

A főnökök rövid ideig tanácskoztak, s egyikük kihirdette, hogy a fehér leány a kínzó karón fog meghalni.

E szókat nagy örömkialtással fogadták. Nehány harcos Marira vetette magát; egy fához vonszolták s oda kötözték. Tudta, hogy ez ördögi alakok kezei által meg fog halni, s csodás bátorság szállotta meg szívét. Nyugodtan állott a fa mellett.

A fa körül a harcosok vad haditánczot tánczoltak; füleiben visszhangzott a borzasztó harczkiáltás; a feje felett csóvált tomahawkok fénylettek, s szorosán szeme előtt fütyöltek el; de ő rendithetlenül állott.

A törzs első feje, a nagy medve, még mindig csendesen s nyugodtan szemben ült vele. Nem szólt még egy szót sem; úgy ült ott, mint egy szép szobor.

A haditáncznak vége volt. Egy tomahawk fütyölve suhant el feje mellett, s a fában állott meg, s a fők egyike felemelt bárdal rohant rá, hogy fejét egy vágással széthasítsa. Ekkor mint villámtól érve ugrott fel a nagy medve, s felfogta a kart, mielőtt a csapás lezuhant volna. Aztán Mari elébe állott, skalpkésével levagdalta kötelékeit és vállára tette kezét. A harcosok sötét pillantásokkal nézték, de egy sem mert szólani.

A nagy medve nyugodtan körülnézett.

— A nagy medve wigwamja üres, — szólott végre. — Nem fogadja őt squawja (neje), midőn zsákmánnyal megterhelve jön vissza a vadászatról, vagy harcosaival győzedelmes ütközetből tér meg. A nagy medve a fehér leányt wigwamjába akarja vinni squawnak.

— A fehér leány atyja a folyónál megölte testvéreinket, de a nagy medve megboszulta testvérei halálát. A fehér ember skalpja oldalán függ; wigwamja hamurakás; az ő s öveinek csontjai alá vannak temetve; marháin a farkasok és keselyük lakoznak; a nagy medve megboszulta testvérei vérének!

A nagy medve körülnézett. Nem szólt senki; de minden arczon rosallás tükröződött.

— A fehér ember leányán a sioux-k vérének látom — folytatá. — Mit tett? Megakarta boszulni atyját, midőn annak wigwamját lángba borulni látta. Védelmezte életét, mint egy férfi. Elitélnek-e squawjainkat, ha azt cselekednék? A fehér ember leánya úgy küzdött, mint egy sioux harcos, ő méltó arra, hogy a nagy medve wigwamjába belépjen.

Ekkor a nélkül, hogy a körülálló harcosokra tekintne, karjánál fogva magával vezette Marit. Ez félig eszméletlenül követte; nem értette volt szavait.

Csak midőn gunyhójába vezette s így szólott hozzá angolul: — Ez a nagy medve wigwamja; lépj be, mert squawjának választott, rendült össze Mari. Annak nejevé legyen, kinek csipőjén atyja, anyja és testvérei skalpjai függenek. Visszaborzadt tőle.

— Soha! soha! — kiáltott, s félig eszméletlenül rogyott le a kunyhó földjére. S most először elkezdett sirni keservesen. Belátta, mily elhagyatva áll.

A főnök könyeit majdnem csodálva nézte.

— A nagy medve squawjának nincs oka sirni — mondá. — Ő szokta hozni a vadászatról a leggazdagabb zsákmányt s wigwamja ellenei skalpjával van ékitve. A fehér leány atyja s testvérei halálát siratja; a nagy medve időt fog neki engedni, hogy könyeit felszárítsa.

Másnap reggel a főnök a kunyhóba lépett.

— Testvéreim azt kérdék tőlem, akar-e squawom lenni a fehér leány — mondá. Mit feleljek nekik? Attól félek, haragudni fognak, ha megtudják, hogy a fehér

— Sa fehér leány atyja nem lelőtte volt-e testvéreimet? — Nem volt-e az ő kezén is azok vére? Ha a fehér leány nem akar a nagy medve squawja lenni, meg kell halnia.

Alvó matrózok.

leány büszke, s nem akarja a nagy medvével wigwamját megosztani.

— Inkább megölöm magamat — kiáltá Mari, — mint sem annak neje legyek, kinek kezein atyám s testvéreim vére van.

— Tehát meg fogok halni, — mondá Mari elhatározottan.

A főnök egy pillanatig hallgatva nézett rá, aztán ott hagyta. Mari egész nap maga maradt; minden perczen attól félt, hogy

halálra viszik; de az nem történt meg. Végre, midőn éj lett s midőn elcsöndesült, belépett a főnök.

— Nem változtatta meg elhatározását a fehér leány? — kérde.

— Nem! el vagyok határozva meghalni.

— Tehát kövess!

Csendesen kivezette a faluból. Az erdőben meg volt kötve a lova. Felült, Marit fölemelte és elvágatott. — Már megviradt, midőn a mezőségre értek. A távolban faház látszott. Ekkor az indián megállította lovát.

— Ama házban a fehér leány fehér arcokra fog találni, — mondá, miközben leemelte a lóról. — Menjen azokhoz, miután nem akart neje lenni a nagy medvének. Én visszatérek testvéreimhez. Azok haragudni fognak rám, hogy egy fehérnek vérét elvontam tőlök; — a magamét adom érte cserébe. A nagy medve kész meghalni a fehér leányért, mert szive szerette azt.

Ezzel megfordította lovát s visszanyargalt az erdőbe.

Mari egy kereskedő neje lett, — de soha sem feledte el a nagy medvét, ki csak vad ember volt, mégis kész vala életét áldozni érte, mert szerette.

Bucsu-ima az ó-évtől.

Oh lefolyt napjai e bucsuzó éveknek,
Át-élt örömek és kínos szenvedések,
Jőjjetek emlékembe!

Átgondolom újra ez utolsó napon,
Mielőtt ez évet a multnak átadom: —
Tetteim, s élvezetim. —

Mindenható Isten, ura az időnek!
Rád gondolok, s hiszem, hogy általad lőnek
Minden történeteim.

Hiszem, hogy legjobban úgy van, mint akartad,
Hiszem, mint akartad, végezte hatalmad
Sorsom legbölcsebben. —

Ezen hit ad nyugtot a setét jövőbe,
Melynek titka sűrű fátyollal van fődve, —
Szent reménnyel tekintni. —

Oh segélj Istenem, hogy hitem s reményem,
Vigaszul s buzdítva megmaradjon nékem —
Éltem minden évében,

Hogy majd egykor ha hívsz határán éltemnek,
Örömmel mondhassam neked Istenemnek:
Voltál s vagy reménységem!

Dömölki.

Sylvester éjén.

Csendes kis szobámban egyedül vagyok fenn,
Éjfél üt . . . borzadály fut végig testemen;
Elöttem szellem áll, a túlvilág lényé,
Térdemre borulok a lénynek előtte.

S szól hozzám az angyal mennyei hangokon:
„Mit kívánsz? Ez uj év hajnalán megadom.“
De szavat nem lelek. „Felelj! — szólt a szellem, —
Felelj, mert mennem kell, várnak rám a mennyben.“

Bátorság szállt belém, ajkamat felnyitám:
„Boldogítsd honunkat, csupán ezt kívánám!“
„Boldog lesz, hanem egy föltétel alatt csak:
Ha e honban mindig lesznek hű honfiak!“

Felelt szelíd hangon, és eltűnt a szellem,
Reményt és kétséget hagyván bús szívemben;
De a kétség oltúnt csakhamar, s a remény
Él csak szívemben, e biztató érzemény.

S a remény azt sugja: lesznek hű honfiak,
A kik készek tettel áldozni a honnak.
S hogy való legyen, mit sűgva mond a remény,
Leghőbb kívánságom ez uj év kezdetén!

Weisz Zsigmond.

Harcz és háboru az állatvilágban.

(Vége.)

A legbátrabb rovarok egyike a nagy szarvas-bogár; ha valami veszélyt sejt, nem szalad el, hanem büszkén emeli borzasztó fegyverrel ellátott fejét, körülnéz, és ha valami ellenséget észrevesz, rögtön beleharapózik erős szarvai- vagyis inkább fogóival, s nem egy pajzán kis czicza megjárta már, ha egy olyan hatalmas, büszke bogárlövaggal játszani akart s előlábával megtapogatta, hogy tovább menjen s ő üldöz.

hesse; hanem a szarvasbogár nem szalad el, sőt ellenben a cicza felé fordul, s ha ismét megérinti lábával, keményen beleharapózik, és néha alig sikerül az ijedten sivalkodó ciczának a bogarat lerázni. A szarvasbogarak néha egymással is harcolnak, de inkább csak birkóznak, mert nem sebezhetik meg egymást kemény páncéljuk miatt; az erősebbik győz, mert tovább bírja, s a legyőzöttet, ha például tán küzdenek, felemli a levegőbe és ledobja.

Sokkal borzasztóbb harcztot vívnak a pókok egymás ellen, mert a legyőzött rendszeren lakomául szolgál a győzőnek. Egy természetbuvárnak volt egy nagy keresztpókja, mely a szobának egyik sarkában pompás hálót font; három napig dolgozott rajta, aztán visszavonult várába, azaz a falnak egy hasadékába. Hanem a nyitott ablakon bejött egy másik, sokkal nagyobb pók, mely bizonyára nem birt saját otthonát, s egyenest a gyönyörű háló felé sietett, hogy azt elfoglalja. S most heves harc támadt, s a győzelem az idegen pók részére hajlott, mert a tulajdonos kénytelen volt várába visszavonulni. De ez nem tetszett a másiknak, s mindenféle cselt követett el, hogy amant várából kicsalja. Elment, de nemsokára ismét visszajött, elbujt s úgy leste az ellenfél kijövetelét, s midőn látta, hogy az mind nem használ, rombolni kezdé a hálót; — ezzel czélt ért, mert annak tulajdonosa dühösen kirohant, s a harc újból megkezdődött, mely a tulajdonos győzelmével végződött, — az idegen pók megsebesült s visszavonult. A tudós most elrontotta hálóját, tudni akarván, hány hálót képes egy pók egymásután szőni. A pók kétszer újból készítette el hálóját, de többé nem. Azonban, hogy mégis eledelre tehesen szert, hadicselhez folyamodott. Lement az asztalra s úgy összehuzta magát, mint egy golyó; úgy feküdt ott mozdulatlanul, míg valami kíváncsi légy egészen közel jött hozzá, — akkor hirtelen megkapta, s egy pillanat alatt befonta és várába vitte. Ez így tartott néhány napig; de vagy megunt az a henyélő életet, vagy nem fogott elég legyet, — egyszerre csak fölkerelkedett, elhagyta a szobát s más póknak hálóját kereste föl, s a tulajdonost megtámadta és addig gyötörte, addig nyugtalanította, míg

végre sikerült neki a hálót egészen elfoglalni.

Szörnyű, kétségbeesett harcztot lehet néha pók és darázs közt észlelni, ha egy ilyen véletlenül a hálóba kerül. A pók valóban csodaszerű gyorsasággal igyekszik a mérges, dühöngő darázst szálaival befogni és így megbénítani, de fulánkjától félvén, nem mer annyira közeledni hozzá, hogy azzal elérhesse. A pók ügyességének és óvatos higgadtságának többnyire sikerül a dühösen vergődő, mérgesen zsongó ellenséget befogni, s midőn már lábait nem mozdithatja, akkor nekiesik és agyon harapja, késsőbb pedig királyi lakomát tart belőle.

A pók olyan a rovarok közt, mint a borz az emlősök közt, — kerüli fájának társaságát, magános, rideg, remete életet visz. Csak midőn a piczi pókok a tojásból kikelnek, melyeket az anya-pók még a mult őszszel valami virág vagy növény levelébe gondosan befont, s midőn a tavaszi nap sugarai a tojásokban kifejetten szunnyadó piczi pókokat életre ébresztik s aztán egyszerre csak úgy nyüzsögnek a teli ágy körül, — csak azok maradnak együtt néha egy pár hétig is, ha meg nem zavartatnak. Nappal, míg meleg van, szétszaladnak ugyan, de este ismét összegyűlnek régi fészkek helyére, míg aztán nagyobbbrészt elvesznek, s az életben maradtak saját utjaikon elszélednek a nagy világba.

Koldus-leány.

Halvány kis leányka megy az utcán végig,
Röngy-foszlányi testét alig-alig védik.
Hideg szél hasítja, köny befutja arcát,
Reszkető lábai csak nehezen tartják.

Meg-megáll remegve keze egy kilincsen,
Betér az udvarba, ha bezárva nincsen.
Meg se mer szólalni, csak néz epokedve . . .
Leomló könyei beszélnek helyette.

Nem tanult még kérni. — Ha száját felnyitja,
Arcát a szégyenpír mindjárt elborítja,
De hogyha valamit nyujtnak az emberek,
Hálásan rebegi: Isten fizesse meg.

Ti, a kiket a sors javakkal megáldott,
Az elhagyatottat veszni ne hagyjátok.
Menybo' van letéve jótettének ára,
Ki az árva gondját felveszi magára.

Bóné József.

Ujévi vágy.

Bárcsak én lehetnék
Ez az újesztendő!
Beh megmutatnám, mi
Volna a teendő.
Átalakitanám
Az egész világot;
Élvezne ez aztán
Mindig boldogságot.

Legelőször is a
Hitetlenség éjét
Semmisítném meg, hogy
Ne lenne sötétség,
Aztán meggyújtnám a
Hit napját, hogy égjen
Örökös világgal
A földkerekségen.

Kitépném a szívből
A bűnt gyökerestől;
Lángolna az aztán
Remény- s szeretettől.
Hit, remény, szeretet
Mindenütt ha élne:
Éden ereszkednék
Az ember éltére.

És hogyha az egész
Földön már menny lenne:
Szemem egy pillantást
Még h a z á m r a vetne.
Ezt tenném mindenben
Legeslegelsőnek . . .
Mért is nem születtem
Én újesztendőnek!?

Városov Mihály.

Tréfás talányok.

Dobay Lajostól.

Melyik fa van sátor alatt? A k o f a V
Melyik fa visel köntöst? J o s e f a V
Melyik fa nevetséges? A t r é f a V
Melyik só t nem olvasztja fel a víz? A k o r s ó t V
Melyik lakban nem lehet lakni? A z a b l a k k a b a n V
Melyik kor virít mindig? A r ó z s a b o r k o r V
Melyik á g n a k kívánjuk leghőbbben, hogy
folyvást, de folyvást virágozzék? M a g y a r o r s z á g n a k V

Népirodalom. Aradon Gyulai István kiadásában jó irányu vállalat indult meg, melynek czélja lenne a nép közt annyira elterjedt, erkölcsrontó és butító ponyvairodalmi termékeket leszorítani a térről. Tekintve ez új vállalat üdvös voltát, annak minél nagyobb felkarolást kívánunk. Eddig hat népirodalmi füzet jelent meg; a legutóbb megjelent füzetek czimeit: „A megfagyott világ-rész, vagy: utazás a jegestengeren,” ára 15 kr. — „Két mese: A baromfiak vezére. — A sündisznó bálja,” ára 3 kr. — „Luczaszék, vagy: hogy járta meg Istók gazda,” 3 kr.

Talányok megfejtése.

43. sz. 1) Petőfi Sándor. — 2) Hó. — 3) Kötés. — 4) Szökőkút. — 5) Rege. — 6) Kis Vasárnapi Ujság.

44. sz.

1) Szilárd összetartás és hazaszeretet,
Légy gazdag, vagy szegény, e kettőt ne feledd!
Mindnyájan egy anya gyermekei vagyunk,
Közös legyen tehát örömünk és bajunk
S mint hálás gyermekek szeressük anyánkat,
Szeressük anyánkat: mi magyar hazánkat.
2) Fekete kávé — 3) Párkány. — 4) Jókai. Jósika. — 5) Birodalom. — 6) Ama társaságban 68 férfi és 17 nő volt. — 7) Mindegyiknek.

45. sz. 1) Egyetértés. — 2) Madárfészek. — 3) Szőlősy László. — 4) Azon csapatban 288 katona volt.

46. sz. 1) Szür. — 2)

Emitt megy egy pásztorfiú,
Hatlikú kis furulyát fú,

Körötte ferge báránycák
Méla örömmel hallgatják.
Fujjad, fujjad kis emberem,
Csöndes, édes öröm terem
Körödben, minden fűszálon,
Merre csak jársz a határon.

3) Mák. — 4) Háromszék. — 3) Könyvkötő. — 6) Huszth. — 7) Szüret.

47. sz. 1) A hány ház, annyi szokás. — 2) Fel is ut, le is ut. — 3) Nándorfehérvár. —

48. sz. 1) Szép vagy oh hon, bérez, völgy változnak gazdát öledben, Téridet országos négy folyam árja szegi; Am természettől mindez lelketlen ajándék, Nagygyá csak fiad szent akarátja tehet.
2) Körző. — 3) Pétervár. — 4) Nem mind arany, a mi fénylik.

49. sz. 1) Kinizsy Pál. — 2) Opál. — 3) Karácsony. — 4) A fiúnak először 104 diója volt, s idősebb testvérének 60. másik testvérének 24 diót adott.

50. sz. 1) Pusztai lak. — 2) Kun-Szent-Márton. — 51. sz. 1) Kanári. — 2) Késő ünnep után kántálni. — 3) Intézet. — 4) Kén. — 5) Határ. — 6) Szorgalom. — 7) Igazság. — 8) Nyíló virággy.

A megfejtéseket beküldték: Boltresz Ferencz, Hönigsfeld Vilmos, Kis postás, Tóth Jenő, Zakariás Emma, Clair István, Remenyik Kornélia, Bubreg Ilona, Szekeres Emma, Végh Mihály, Horthy Margit, K. Rózsa, Braun Izidor, Németi Kálmán, Kuliflay Lajos és Bella, Heim Miksa, Schwarcz József, Molnár Béla, A cs.-somorjai ev. kis olvasókör, Bóné Juliska, Barcza Zsófi, Oroszi Kázmér, Kollár Antal, Nagy Pista, Epperjessy Margit, Propper Ilona és Zoltán, Dobay Lajos, Pollák Irma és Gizela, Kulcsár Péter, Városey Gyula, Schmidt Mariska, Erdélyi Pál, N. N., Papp Géza, Popper Jenny és Berta, Marton Gyula, Kulcsár István, Fischer Anna, Kopp Malvin, Erős Sándor, Frey Gusztáv.

A jutalmakat elnyerték: Propper Ilona és Zoltán, Tóth Jenő, Remenyik Kornélia.

Talányok.

1)

Bóné Józseftől.

Lóugrás szerint megfejtendő.

vé-	szen,	szép	a	Az	ró-	é-	na-
is	közt	led,	A	az	bus	é-	zsák
ré-	li	közt	el;	dest	ta-	pok-	let,
röm	Vedd,	me-	A	se-	Vi-	közt	vasz-
köz-	baj	Ö-	vel.	türed	a	gért	ra;
mint	járj	sod	ke-	rá-	rú-	ra	ó-
Bú-	ben,	ú-	két	kod-	dolj	Szir-	a
ton	sor-	va.	tél	tes	tüs-	va-	gon-

Megfejtés.

A tavaszra gondolj télben,
Öröm közt a bús napokra
Szirtes uton járj merészen,
A rózsák közt óvakodva.

Búbaj közt is szép az élet.
Virágért a tüskét türed el.
Vedd, mint sorsod közli véled,
Az édest a keserüvel.

Tompa Mihálytól.

Bucszó.

Midőn a „Kis Vasárnapi Ujság“ e számmal befejezi pályafutását, megvalljuk, nehéz szívvel veszünk búcsút kedves olvasóinktól, — valamint nagyrabecsült összes munkatársainktól, kik műveik által oly buzgón támogattak ama feladatunkban, hogy az ifjuságnak hasznos és élvezetes olvasmánnyal kínálkozó lapot nyujtsunk; szíves közreműködésükért fogadják egyenkint és összesen legközelebb köszönetünket! — Részünkről legkedvesebb emlékü napjaink közé sorozzuk azon időt, melyen át ez ifjusági lap szerkesztését vezettük, mert egész lélekkel csüngtünk hivatásunk lelkiismeretes teljesítésén, világosan állván szemünk előtt ama nemes cél, melyre egy valóban ifjusági lapnak törekednie kell, hogy nagyhorderejű, az egész későbbi életre kiható feladatának jó sikerrel megfelelhessen. Hogy fáradozásunkat nem követte oly anyagi siker, mint várni lehetett volna, — az, meg vagyunk győződve, nem a mi hibánk; a mi a szellemi sikert illeti, e tekintetben nyugodt lélekkel hivatkozhatunk olvasóinkra, kik velünk végig hiven kitarítottak, s kik bizonyára szintén együtt éreznek velünk a búcsú pillanatában. — De bizzunk a jövőben! az összeköttetés köztünk nem szakad meg, s ha más téren is, de még többször találkozni fogunk. Tehát: boldog új-évet! A viszontlátásig!

Isten velünk!

A szerkesztő.

TARTALOM.

A bácsi meg az öcsese. — Mulandóság képe. — A gyémánt-ruca. — A rabszolga álma. — A boldogság lakhelye. — Pusztai iskola. (Képpel.) — Afrikai vendégség. (Képpel.) — Alvó matrózok (Képpel.) — A nagy medve. — Bucsú ima az ó-évtől. — Sylvester éjén. — Harcz és háboru az állatvilágban — Koldus-leány. — Ujévi vágy. — Tréfás talányok. — Talányok megfejtése. — Talányok.

Felelős szerkesztő: K.-Beniczky Irma.

Kiadja és nyomtatja: Franklin-Társulat magyar irodalmi intézet és könyvnyomda. Budapest, (egyetem-utca 4. sz.)

Mai számunkhoz van mellékelve a „Kis Vas. Ujság“ évi múltlapja.